

En saadan Ændring skønnes saa meget rimeligere, som Resultatet ellers maa antages at blive det, at de omhandlede selvstændige erhvervsdrivende kommer til at betale deres Forsikring for de første 13 Uger efter Tilskadekomst ved Arbejde i egen Virksomhed saa at sige dobbelt. Naar Forsikringsselskaberne skal yde Sygekasserne Refusion for de Dagpenge, som disse ved deres Medlemmers Tilskadekomst maa yde for de første 13 Uger efter Ulykkestilfældet, maa Ulykkesforsikringspræmien nemlig fastsættes under Hensyntagen hertil; hvor Forsikringen er tegnet af en selvstændig erhvervsdrivende, vil det Beløb, som Sygekassen paa denne Maade faar refunderet fra Ulykkesforsikringsselskabet, dog næppe — som det i og for sig maatte være det rigtige — blive benyttet til Nedsættelse af det paagældende Medlems Kontingent til Sygekassen eller af Kontingentet for de Medlemmer, der i Henhold til Ulykkesforsikringslovens Bestemmelser er personlig forsikrede, men til Nedsættelse af Kontingentet for samtlige Sygekassens Medlemmer, altsaa uden Fortrinsstilling for disse forholdsvis faa Medlemmer af Sygekassen.

Af disse Grunde stiller man herved Forslag om, at Refusionsreglen i § 24 ikke skal gælde i Tilfælde, hvor Forsikringen er tegnet af en selvstændig erhvervsdrivende, og — under Hensyn til det om Bestemmelsens Tilblivelse foran anførte — ej heller i Tilfælde, hvor Erstatningspligten efter Reglerne i § 75 angaaende Forsøg paa Redning af Menneskeliv paahviler Statskassen.

Med Hensyn til dette Forslags økonomiske Betydning for Sygekasserne bemærkes, at det for Ministeriet er oplyst, at det anerkendte Ulykkesforsikringsselskab, der maa antages at have den største Portefølje af frivillige Lovforsikringer (Husmændenes Ulykkesforsikring), siden den 1. Oktober 1933 for disse Forsikringer kun har haft en gennemsnitlig Refusionsudgift til de forskellige Sygekasser paa i alt ca. 1 200 Kr. om Aaret.

Til § 7.

I Ulykkesforsikringslovens § 49, sidste Punktum, er det udtalt, at Direktoratet for Ulykkesforsikringen er berettiget til at forlange Obduktion foretaget efter Reglerne om lovmæssige Obduktioner. Denne Lovens Regel har i Henhold til det om dens Tilblivelse oplyste maattet forstaas saa vidt, at den tillige omfatter de *Takster*, der i Henhold til Lovgivningen gælder for Foretagelsen af lovmæssige Obduktioner, herunder for en Embedslæges Medvirken ved og Tilsyn med disse.

For Embedslægens Vedkommende er denne Takst fastsat i § 16 i Lov Nr. 87 af 21. April 1914 om Embedslægevæsenets Ordning, der fastsætter Embedslægens Honorar til 12 Kr.

For saa vidt angaar Udgifterne ved Obduktioner foretaget i Henhold til Ulykkesforsikringsloven, var det i den før 1. Oktober 1933 gældende Ulykkesforsikringslovgivning, jfr. § 47 i Lovbekendtgørelsen Nr. 187 af 14. Juli 1927, fastsat, at disse Udgifter blev udredet af Arbejderforsikrings-Raadet (d. v. s. Statskassen).

Ved Ulykkesforsikringsloven af 20. Maj 1933 blev det derimod fastsat, jfr. Lovens § 48, at vedkommende Forsikringsselskab skal udrede Betalingen for de med Obduktionen forbundne Omkostninger.

For Socialministeriet har der i den siden 1. Oktober 1933 forløbne Tid i nogle Tilfælde været forelagt Spørgsmaal om, hvorvidt den i Embedslægeloven fastsatte Takst stadig maa anses for at være gældende. Ministeriet har imidlertid paa det ovenanførte Grundlag maatte holde for, at det for Spørgsmaalet om, hvorvidt Betalingen for de heromhandlede Obduktioner er den for lovmæssige Obduktioner fastsatte, maa være afgørende, om Obduktion i det enkelte Tilfælde er krævet af Direktoratet som Repræsentant for det offentlige Interesse i den paagældende Sags Opklaring, medens det maa være uden Betydning, om Direktoratet eller Forsikringsselskabet skal betale de med Obduktionen forbundne Omkostninger. Socialministeriet har saaledes stadig følt sig bundet af det om Bestemmelsens Tilblivelse oplyste.

Imidlertid maa det erkendes, at en Embedslæges Medvirken ved de i Henhold til Ulykkesforsikringsloven af Direktoratet forlangte Obduktioner er af en særlig Karakter i Forhold til de Embedslægen i Henhold til Loven om Embedslægevæsenet paahvilende Pligter, et Synspunkt, som ogsaa Indenrigsministeriet — der i øvrigt har sluttet sig til Socialministeriets Fortolkning — under Behandlingen af de paagældende ovennævnte Sager har fremhævet. Socialministeriet maa derfor være af den Formening, at det vil være heldigt, at Socialministeriet faar Bemyndigelse til at fastsætte en særlig Takst for Embedslægens Medvirken ved Obduktioner i disse særlige Tilfælde, og man stiller derfor Forslag herom.

For saa vidt angaar de med selve Foretagelsen af Obduktionen forbundne Udgifter, ligger Forholdet paa tilsvarende Maade. Obduktionerne foretages af Retsmedicinsk